

A SZENTLÉLEK ELRAGADÁSAI

Az OCiszt Generális Apát levele 2020 Pünkösdjére

Kedveseim,

noha több országban megkezdődött a szociális, kulturális és gazdasági élet újraindulásának fázisa – amely oly sok héttel ezelőtt a koronavírus járvány miatt leállt – mindnyájan továbbra is egy bizonytalan helyzetben találjuk magunkat, amelyben visszafogjuk az emberi kapcsolatokat és amely állapot még hosszú ideig elkísér minket.

A római vidéken, ahol immár több, mint két hónapja élek, a többiekkel együtt végzett közös imádságon kívül, folyton ennek a tapasztalatnak az értelmén elmélkedek: mindazon, amit elvesz tőlünk, amit ad nekünk és amit kér tőlünk. Már két levélben igyekeztem megosztani veletek ezt az elmélkedést és most is arra érzek indítást, hogy ezt tegyem a hagyományos Pünköszdi Levélen keresztül, annak tudatában, hogy mindnyájan áhítózunk, ma még inkább mint valaha, egy olyan újdonságra, amelyet egyedül a Szentlélek tud megteremteni és nekünk ajándékozni. Amint azt a 103. Zsoltár kifejezi: „Elküldöd lelkedet, életre kelnek, és megújítod a föld színét” (Zsolt 103,30).

Az első levelemben – *Álljatok meg és lássátok be, hogy én vagyok az Isten* –, azzal szembesültem, hogy ezek az idők azt kérik, hogy álljunk meg és ismerjük föl, hogy Isten az életünk valódi értelme és valódi teljessége. A Húsvéti levélben – *Az Üdvösség jelen van* – a sivatagon átvezető út képe segített, ahol az irányt nem egy távoli látóhatár, hanem a felhőoszlopban jelenlévő Úr jelöli ki. Föltettem a kérdést: Engedjék-e, hogy Isten jelenléte vezessen minket? És föllevenítettem Ferenc pápával, hogy a jelenlét, aki kísér minket, maga a feltámadt Krisztus, aki velünk él. Ha bensőséges kapcsolatban vagyunk Vele, és átöleljük Őt, itt és most, az igéjében, a szentségekben, a testvéri közösségben és a szegény befogadásában, akkor minden lépésünkre egy út nyílik meg előttünk és képesek leszünk arra, hogy egy valódi üdvösség reményét hirdessük a világnak.

Egy új vágyakozás

De mindez hogyan is valósul meg a Feltámadás Húsvétja után?

Jézus Feltámadásának eseménye nem csak a vágyakozásunkra adott válaszunkat változtatja meg, hanem magát a vágyakozásunkat is. A feltámadt Jézus olyan valóság, aki megváltoztatja a várakozásunk formáját, a vágyakozásunkét, annak vágyát is, hogy minden szinten megoldódjék az a nehéz helyzet, amelybe ma találjuk magunkat.

Az Apostolok Cselekedeteinek kezdete leírja azt az új dimenziót, amelyben a Húsvétból kiindulva találjuk magunkat: „Szenvedése után sokféleképpen bebizonyította, hogy él: negyven napon át ismételten megjelent nekik, és beszélt az Isten országáról. Egyszer, amikor együtt evett velük, megparancsolta nekik, hogy ne hagyják el Jeruzsálemet, hanem várjanak az Atya ígéretére, „amelyről – úgymond – tőlem hallottatok: Mert János csak vízzel keresztelt, de ti néhány nap múlva a Szentlélekkel fogtok megkeresztelkedni.” (ApCsel 1,3-5)

Az Egyház ideje olyan idő, amelyben Krisztus közöttünk él és beszélget velünk mindarról, ami az Isten országára vonatkozik. Jézus folytatja ezt a beszélgetést velünk, leül velünk az eucharisztikus és testvéri közösség asztalához, amely minden keresztény közösség élő középpontja. És kifejezetten ennek a tapasztalatnak szívében kéri tőlünk Krisztus, hogy „várjunk az Atya ígéretére”, arra, hogy „Szentlélekkel legyünk megkeresztelve”, ami annyit jelent, hogy a Vigasztaló ajándékának köszönhetően átmegyünk a halálból az életre. A Léleket azért kapjuk, hogy átmenjünk a halálból, a bűnből és a félelemből, arra az új életre, amelyet a Feltámadott akar átadni nekünk.

Ezt az újjászületést mindig várunk kell, nem azért, mert majd egyszer a jövőben fog eljönni, hanem azért, mert nem tőlünk jön, nem a mi művünk, hanem egy felülről ajándékozott kegyelem. Jézus magyarázza el ezt nekünk, még mindig az Apostolok Cselekedeteinek elején: „Nem tartozik rátok – felelte –, hogy ismerjétek az időpontokat és a körülményeket. Ezeket az Atya szabta meg saját hatalmában. De megkapjátok a Szentlélek rátok leszálló erejét, és tanúim lesztek Jeruzsálemben s egész Júdeában és Szamáriában, sőt egészen a föld végső határáig.” (ApCsel 1,7-8)

Mi nem tudjuk, hogy mikor és hogyan valósul meg Isten Ország, a világ Megváltása Krisztusban. Azt azonban biztosan tudjuk, hogy az Isten Ország, a Szentlélek ajándékában jön el, aki a Feltámadt Krisztus tanúivá tesz bennünket.

Jézus ezért olyan magatartást kéri tanítványaitól, amellyel várják és kéri a Szentleleket. Azt is, hogy maradjanak bezárkózva a házaikba, mint mi ezekben az időkben, Jézus nem a veszélyektől való félelem miatt kéri, amelyek az emeleti termen kívül a tanítványokra leselkednek, hanem azért, hogy a Lélek erejében tudjanak szembe szállni ezekkel. A Lélek ereje Isten szeretete.

Ez az az újdonság, amelyet mindig várunk kell, mindig kérünk, mindig befogadunk. Nincs semmi újabb annál, mint annak a lehetősége, hogy félelem nélkül tanúskodjunk Krisztusról egy erő lendületében és egy erőből hordozva, amely Személyesen Isten Szeretete.

A Feltámadott lehelete

Az egész húsvéti misztériumot összefoglalja és feltárja az a pillanat, amikor Jézus, Húsvét estelén megjelenik a tanítványoknak az Emeleti teremben, „pedig az ajtókat zárva tartották”, a hét első napján, és rájuk lehelve ezt mondja: „Vegyétek a Szentlelket” (Jn 20,22).

Jézus a Megfeszített, aki legyőzte a halált és a bűnt. Az Élő, aki megmutatja kezének és oldalának sebeit. Azt mondja „Békesség nektek!”: az ő jelenléte az Isten embereknek odaadott békéje, amely nem csak oda lép be, ahol a félelem bezárt minket, hanem a mi félős és szomorú szíveinkbe is, a szívünkbe, amely képtelen hinni, hogy Isten mindig képes legyőzni a halált és a rosszat, a megosztottságot és a háborút, a kevélységet és a gyűlöletet, amik az emberiséget fojtogatják. Ezért, a feltámadt Krisztus örömmel tölti el a szíveket: „Az Úr láttára öröm töltötte el a tanítványokat” (Jn 20,20b).

Jézus mégsem elégszik meg azzal, hogy megáll előttünk; szeretne belépni az életünkbe, hogy betöltsön azzal az isteni élettel, amelyet Ő öröktől fogva az Atyával él: „Rájuk lehelt és ezt mondta: „Vegyétek a Szentlelket”” (Jn 20,22). Ez az ajándék, nem korlátozódik csupán arra, hogy a tanítványok megkapják a bűnök megbocsátásának adományát (23. vers), hanem szeretne minden emberre rátalálni, megadva nekik az újjászületést. Jézus ugyanis itt azt az életet adó leheletet újítja meg, amellyel Isten kezdetben Ádámot életre keltette: „Akkor az Úristen megalkotta az embert a föld porából és orrába lehelte az élet leheletét. Így lett az ember élőlényé.” (Ter 2,7).

A Húsvét a múlt egy terméketlen eseménye maradna számunkra, ha nem fogadnánk be mindig újra a Feltámadottat, aki újjáteremt minket a Szentlélek leheletével. Az újdonság az életünkben, és így az Egyház és a világ életében is, teljesen attól függ, hogy hogyan fogadjuk személyesen és közösségileg a Megfeszített Urat, aki előttünk áll valóságosan és élően, „mérték nélkül” (Jn 3,34) adva nekünk az Ő éltető Leheletét, amely képes arra, hogy életre keltse bennünk és mindenki benn az új, gyermeki és testvéri emberséget, amelyért teremtve lettünk.

Gyakran becsapjuk magunkat, azzal, hogy a mi saját mértékünk, saját érdekünk szerint fogadjuk be azt a mérték nélküli ajándékot, amelyet Krisztus lehel ránk. Az Újszövetségben sok különböző személynek vagy közösségnek a példájával találkozunk, akik hazug módon vagy gőgösen, hanyagul vagy fukarul bántak a Lélek ajándékával és így inkább a halált választották, mint az életet (vö. Mt 12,31-32; ApCsel 5,3; ApCsel 8,18-20; Ef 4,30; 1 Tessz 5,19).

Szükséges tehát, hogy megengedjük ennek a végtelen Ajándéknak, hogy kitágítsa és szétörje a mi befogadóképességünk mértékét, tehát a szívünk és az életünk mértékét. Azonban ez is kegyelem, miként a Szűzanya szeplőtelen szívét is Isten kegyelme formálta ki, hogy fenntartás nélkül fogadja be a Szentlélek működése által az Ige megtestesülését.

Számunkra mindez nem történik meg egyszer és mindenkorra, ahogyan az életünkhöz is folyton meg kell ismételnünk a lélegzés aktusát. A Feltámadott mindig

velünk marad az Egyházban és a szívünkben, hogy ránk lehelje a Lélek ajándékát, hogy így minden pillanatban befogadhassuk Tőle az új életet.

A monasztikus élet minden egyes gyakorlatát, amelyben minden keresztény élet gyakorlata megnyilvánul, érthetjük és élhetjük úgy, mint a Lélek ajándékainak állandó belégzését, akit a Feltámadott lehel ránk.

Remete Szent Antal, a szerzetesek atyja, mielőtt meghalt ezt a tanácsot adta tanítványainak: „Lélegezzétek mindig Krisztust!” (Szt. Atanáz, *Szent Antal élete*, 91,3). Életre válthatjuk ezt az állandó imádságra szóló meghívást, arra gondolva, hogy az a hivatásunk, hogy mindig belélegezzük Krisztus leheletét, aki az ő életét, szeretetét, bölcsességét, tehát a Szentlélek ajándékát adja nekünk, aki Urunk és éltetőnk.

Egy valóban új élet

„Semmi sem lesz olyan, mint ezelőtt”, mondjuk mindnyájan egymásnak ebben a nagy megpróbáltatásban, amelyet a vilájárvány okozott. Azonban mindenki fölteszi magának a kérdést, hogy hogyan fog újra indulni a világ ez után az előre nem látható és egyetemes leállás után. Szükség van valami újdonságra. De ki tudja meghatározni ezt? Ki ismeri? Milyen jellegű újdonságra van szüksége a társadalomnak, a gazdaságnak, a kultúrának, az oktatásnak? Milyen újdonságra van szüksége az Egyháznak, ahhoz, hogy betöltse küldetését a világban és a történelemben? Sok ember, sok család és közösség mély, drámai, némely esetben nagyon fájdalmas tapasztalatokat élt át ebben az időben. A betegség és a halál, a bizonytalanság és a félelem, így vagy úgy megérintettek bennünket és ha akarjuk, ha nem, továbbra is útitársaink maradnak. Az életünk és a szívünk milyen megváltoztatása következik ezekből a tapasztalatokból? Milyen újdonság eredhet megfelelően mindebből?

Nagyon jól tudjuk, hogy ha nagyon gyorsan meg tud változni a társadalom helyzete, a szívek sokkal nehezebben változnak meg. Ha azonban a szívek nem változnak meg, minden más változás, akár korszakos változás, terméketlen marad. A történelem változásai, amelyeket nem követ a tudatnak és a szabadságnak a megtérése, csak geológiai változásokká redukálódnak, amelyekben az ember, mint az universum alanya, elveszíti hivatását és méltóságát, és elsodorják a külső körülmények, miként az egykor a dinoszauruszokkal történt.

Ha azonban a szív nem változik meg magától és a külső tényezők befolyásának hatására sem, hogyan tudna megújulni? Szükségünk van valami újra, amely, ha nem is tőlünk jön, valahol mélyen belül kapcsolódik hozzánk.

Új módon érintett meg a János Evangélium utolsó jelente, mert „a normál élethez való visszatéréssel” kezdődik. A nagy zavar után, amelyet létezésükben a Jézussal való találkozás és a vele való élet, halála és feltámadása okozott, íme, hét tanítvány, úgy tűnik, visszatérnek az azelőtti életükhöz: „Együtt volt Simon Péter, Tamás, melléknevén Didimus, továbbá a galileai Kánából való Natánael, Zebedeus fiai, s még két másik tanítvány. Simon Péter így szólt hozzájuk: „Megyek halászni.” „Veled tartunk” – felelték. Kimentek és bárkába szálltak. De akkor éjszaka nem fogtak semmit.” (Jn 21,2-3)

De hogyhogy! Mindazok után, ami történt, csak úgy visszatérnek erre az életformára, mintha Krisztus eljövetele semmi változást sem hozott volna! Ezek szerint tehát

valóban semmi sem képes felrázni az emberi élet banalitását? Valóban ennyire lehetetlen egy új életet élni?

Mégis, ezt az evangéliumi jelentet azért kaptuk, hogy megvilágítsa számunkra, mi a mi életünk újdonságának valódi alapja, minden helyzetben és körülményben. Mindenekelőtt megérteti velünk, hogy az újdonság nem tőlünk jön. Az újdonság lehetetlen az ember számára. Magára hagyva az ember csak széteső, zárt, születésüktől fogva régi dolgokat tud csak létrehozni.

Azonban ez az evangéliumi jelenet leginkább azt segít megértenünk, hogy az újdonság, amire szükségünk van, nem azt jelenti, hogy a helyzet magától megváltozik és azt sem, hogy mi változunk meg. Az újdonság mindig és csakis a Feltámadt Krisztus jelenléte. Ha egy új szél kellene, hogy megváltoztassa és megújítsa bárkánk útvonalát, az nem lehet más, mint az élet lehelete, amelyet a Feltámadott ad át nekünk, bennünket nézve, hozzánk beszélve, minket szeretve.

Alapvetően, ezt a jelenléte mi nem ismerjük föl, és úgy tűnik számunkra, hogy kevésbé van hatással mindennapi életünkre. Egész éjszaka halásztunk, anélkül, hogy bármit is fogtunk volna, és az, hogy Krisztus hív minket a tó partjáról, számunkra jelentéktelen ténynek tűnik, amelynek semmilyen hatása nincs az életünkre. Nem igazán várunk valami újdonságot. De az ő jelenléte, az ő szava és az ő életünk termékenysége iránti szeretete képes behatolni élethelyzetünkbe és megújítani azt, még mielőtt hinnénk benne. Meglep bennünket egy újdonság, mert sem nem kértük, sem nem vártuk. Csak a csodálatos halfogás után van, hogy egyikük, „a tanítvány, akit Jézus szeretett”, fölismeri hogy mi is az ő életük megváltoztatásának a forrása: „Az Úr az!” (Jn 21,7).

Amikor egy gyermek meglepődik valami szép dolgon, ösztönösen kinyitja a száját és egy mély, gyors lélegzetet vesz, amely kitágítja a tüdejét. Olyan, mintha egy hatalmas szél járná át. Elképzelem ahogyan szent János ezzel az ámulattal kiált fel „Az Úr az!”. Teleszívta a tüdejét és a szívét a Feltámadott leheletével, és Jézus jelenlétének szereteteli megvallásával „kilélegezte” és kiárasztotta ezt az ajándékot, tanúságot téve róla barátainak és az őket körülvevő teljes valóságnak.

„Az Úr az!”: ez a kiáltás olyan volt, mint mikor egy komor reggelen fölkel a nap és minden megtelik fényvel és szépséggel. A világ teljesen megújul annak számára, aki fölismeri Krisztust.

Csak így újul meg a világ valóságosan és állandóan. Nem a mi kezdeményezésünkre, nem a mi terveink miatt, nem technikák, taktikák vagy az emberek által kitalált forradalmaknak köszönhetően, hanem úgy, hogy engedjük, hogy betöltsön bennünket a Feltámadott meglepetése, aki az ő jelenlétével, szavával, tekintetével, szeretetével eljön, hogy belelehelje a mi monoton és terméketlen életünkbe a Lélek ajándékát.

A szegény és éhező Feltámadott

Azonban ez az evangéliumi jelenet még érzékenyebb figyelmet kér tőlünk. Hogyan is mutatja meg magát a Feltámadt Jézus tanítványainak? Talán elkerülné a figyelmünket, de Jézus úgy jelenik meg itt, mint egy szegény, aki éhezik: „Fiaim, nincs

valami ennivalótok?” (Jn 21,5a). A dicsőséges Úr úgy mutatkozik meg, mint egy alázatos, éhező koldus.

A tanítványoknak semmijük sincs, amit adhatnának neki, még egy kedves válaszuk sincs: „Nincs” felelték” (Jn 21,5b). A szegény, aki kér, zavar; és ha arra gondolunk, hogy nincs semmink, amit adhatnánk neki, azt érzékeltetjük vele, mintha ez is az ő hibája lenne.

Jézus úgy jelenik meg, mint a szegény, aki a szegényektől kér segítséget. Péter és barátai még nem tanulták meg, hogy amikor Jézus így kér, mielőtt adni tanítana, előbb kérni tanít. A szegénységre tanít. Tudja, hogy nincs semmi ennivalójuk, se maguknak, se neki, de éppen ezért szeretné, hogy csatlakozzanak hozzá, váljanak eggyé vele abban, hogy mindent az Atyától kérnek. Amikor elrendeli, hogy vessék ki a hálót a bárka jobb oldalán, Jézus biztosan úgy teszi mindezt, hogy közben kéri az Atyától a „mindennapi kenyeret”, és az Atya rögtön válaszol, mérték nélkül, olyannyira, hogy heten férfiak szinte alig tudják kihúzni a hallal teli hálót (vö. Jn 21,6).

Így tanít bennünket Krisztus arra, hogy kérjük a Szentlelket, kérjük a szeretetet. Nemsokkal később, Jézus újra mint alázatos szegény jelenik meg, mint aki nem valami ennivalót koldul, hanem a szeretetet, és éppen attól a tanítványától koldulja, akiben leginkább hiányzott az iránta való szeretet: „Simon, János fia, jobban szeretsz engem, mint ezek?” (Jn 21,15).

Krisztus arra tanít minket, hogy a szegénység, amelyet elfogadunk, hogy vele éljük meg, az a tér, ahol megnyílunk az Atya ajándékára, a Szentlélekre. A Krisztus iránti szeretet ajándéka az a nagy és csodálatos halfogás, amelyet állandóan kérhetünk és befogadhatunk, mérték nélkül, a Legszentebb Szentháromság kimeríthetetlen forrásából.

A Feltámadott arra tanít, hogy fogadjuk el a mi szegénységünket az Övével szembeállítva. Az Ő szegényége a miénk. Az a szegénység, amelyet magára vett, mikor emberré lett és meghalt a Kereszten. Minden szükségletünket, a kenyeret, a segítséget, a gondoskodás szükségletét, sajátjává tette ott. De leginkább azt a szükségletünket tette sajátjává, hogy szeressenek minket.

Annak fölfedezése, hogy Krisztusban ott van a mi szükségletünk, figyelmessé tesz minden ember szükségletei iránt. Fedezzük föl, hogy a szegénységünkben és a testvéreink szegénységében Krisztus van jelen, Krisztus hív bennünket, Krisztus vár bennünket. Úgy, hogy amikor válaszolunk a másik szeretetre, gondoskosóra irányuló szükségére, rácsodálkozhatunk arra, hogy a Feltámadottal találkozunk. Kinyithatjuk a szemünket és felkiálthatunk: „Az Úr az!”

Szent Benedek azt kéri, hogy így éljük meg a monostorban a vendégfogadást: „Kiváló nagy gondot fordítsanak a szegények és zarándokok befogadására, mert bennük még inkább fogadjuk Krisztust” (RB 53,15)

Mi lehetne újabb és nagyobb az életünkben, a közösségünkben, az Egyházban és a világban, mint az a kegyelem, hogy befogadjuk Krisztust, hogy egyre teljesebben és valóságosabban befogadjuk Őt, aki hív minket, a közeli vagy a távoli felebarát szegénységében?

A szegény gazdagsága

Nem kell azon aggódnunk, hogy már meglegyen az, amit adnunk kell. A tér, ahol a szegény Jézust befogadjuk a szegényben, aki a szegénységünkhöz fordul, az a befogadóképesség, amelyet a Lélek szeretne betölteni ajándékokkal, szeretettel. A csoda ez: Isten ajándéka a mi üres kezünkben, a mi ágról szakadt, szegény szívünkben.

Szent Péter, Pünkösöd után, már mindig úgy él majd, mint Jézus: mint a szegény, aki mindent az Atyától koldul és mindent az Atyától kap. Krisztus szegénységével egyesülve él, aki minden szegénynek Isten Ajándéka túláradásával tud felelni. Péter ezt mondja majd a templom Ékes Kapujánál a béna koldusnak: „Aranyom, ezüstöm nincs, de amim van, neked adom: A názáreti Jézus Krisztus nevében (állj fel és) járj!” Jobb kezénél fogva fölsegítette, mire annak nyomban erő szállt a lábába és a bokájába.” (ApCsel 3,6-7)

Micsoda szegényég és micsoda gazdagság! Péternek nincs semmije és mindent ad! Krisztust adni, Krisztust, aki meggyógyít és lehetővé teszi, hogy egy új életben járjunk, Péter számára ez nem kisebb ajándék, mintha oly sok aranya vagy ezüstje lenne. Péter tudja, hogy sokkal többet adhat aranyból, ezüstről. Azért a szegénysége az ő legértékesebb kincse, mert ebben a Feltámadottat birtokolhatja. És az ő üres keze, amely semmit sem tud adni, szabad arra, hogy fölemelje ezt az embert, akinek egyedül nem sikerül még mennie, és átadja neki a Megváltó erejét.

Figyelmesnek kell maradnunk nekünk, szerzeteseknek is arra, hogy ne fokozzuk le magunkat arra, hogy csak „ezüstöt és aranyat” akarnánk adni, tehát emberi, anyagi, szellemi vagy akár lelki értékeket, amikor mindig adhatjuk Krisztust és az ő megváltó erejét. Nekünk ott van Jézus, akit a világnak adhatunk: mi többet, jobbat akarnánk még adni? De néha mi magunk vagyunk az elsők, akik nem értékeljük azt az ajándékot, amelyben Krisztus önmagát adja nekünk, az ő jelenlének és szeretetének ajándékát. Ha nem vagyunk tudatában Jézus ajándéka végtelen értékének, akkor lefokozzuk magunkat arra, hogy csak ezüstöt és aranyat adjunk, amely Krisztushoz viszonyítva kevesebbet ér, mint a szalma.

Péter azt mondja: „A Názáreti Jézus Krisztus nevében kelj föl és járj!”. A kincs amelyet Péter birtokol és odaad, az Egyház kincse, Ferenc Pápa kincse, a „Názáreti” Jézus: a szegény, szelíd és alázatos Názáreti Jézus, Mária és József fia.

És mi, mi is magunkénak tudhatjuk őt? Miénk Jézus a Názáreti mindennapiságban? A Galileai Jézus, ahol, mint feltámadott is szívesen megjelenik tanítványainak, mindig szegényen és egyszerűen, ugyan úgy, mint amikor még Józsefnek az ácsnak házában lakott és dolgozott?

A mi legnagyobb gazdagságunk Krisztus alázatos szegénysége. És csak ez tesz bennünket hasznossá az emberiség számára, mert az egész világnak nincs szüksége másra, csak Őrá, az élet szegény Urára, akit csak a szívükben szegények képesek ajándékozni. Alázattal Krisztust adva mi magunk is Isten ajándékává válunk.

Engedjük, hogy a Lélek elragadjon és adjon minket

Éppen ezért, a szív szegénysége, amiben Szűz Mária anyánk és tanítónk, a világ megújulásának leghatékonyabb műve.

Fülöp diakónus példájára gondolok, amelyet az Apostolok Cselekedetei ír le. Azt olvassuk, hogy miután evangelizálta és megkeresztelte az etióp tisztviselőt, „az Úr Lelke elragadta Fülöpöt”, úgy, hogy „egyszerre Asdódban találta magát, s útközben hirdette az evangéliumot minden városban, míg meg nem érkezett Cezáreába” (ApCsel 8,39-40). Fülöp annyira engedelmesen figyelt a Szentlélekre (vö. ApCsel 8,26-30), hogy a Lélek szabadnak érezte magát, hogy „elragadja őt” és egy csapásra egyik vidékről egy másikra vigye, egyik küldetésből egy másikba.

Mit jelent a Léleknek ez az „elragadása”? Nem annyira egy extázisról van szó, amely kivonja a tanítványt a valóságból, hanem inkább arról, hogy magával ragadja őt Jézus Evangéliumának szolgálatára. Fülöp extázisának a szolgálat a formája és a lényege, a diakónia, a misszió, az evangelizáció. Fülöpöt elragadja a Szentlélek a saját terveitől és saját műveitől, hogy teljesen Isten művének és terveinek legyen a szolgája.

Fülöp egy szabad ember, mert könnyű és szabad mindattól, ami elnehezíti és megkötözi az életet. Olyan, mint egy toll, amelyet Isten szele oda visz, ahová akar. Ha Isten Lelke fel tudja őt kapni a Gázába vezető úton és elviheti Azótusba, az azt jelenti, hogy Fülöp csak egyszál önmaga van ott, nincs nála semmi más, csak önmaga. Szabad volt mindentől, ami megakadályozza a Szentlelket abban, hogy habozás és késedelem nélkül szolgálatába állítson minket.

Hogy a Szentlélek így elragadjon minket, erre a tapasztalatra mindnyájan meg vagyunk hívva, mindenki a maga életküldetésének és hivatásának sajátos karizmája, formája és körülménye szerint. Arról van szó, hogy személyesen bevonódunk a Pünkösdbe, az Egyháznak, Krisztus Testének élő tagjaivá válva, amely Isten Népeinek látható formáját hordozza.

Sok személy és közösség tesz tanúságot arról, hogy ezekben a hónapokban a fölöslegestől való megfosztottságnak értékes tapasztalatát élték meg minden szinten, és a lényegre való koncentráció tapasztalatát, amely megszabadította őket oly sok fölösleges teherhüktől és tervüktől. Most szeretnénk folytatni az utat ebben a szabadságban, készen arra a szolgálatra, amelyre Jézus Lelke szeretne bennünket minden pillanatban elragadni.

Segítsük egymást mindnyájan, az imádsággal és tapasztalataink és korrekcióink testvéri megosztásával, hogy úgy legyünk a világban, mint a pollenek, amelyeket a Feltámadott lehelete szétáraszt, hogy megtermékenyítsék a földet, hogy annak az új tavasznak a gyümölcsét teremje, amelyre mindenki vár és amelyet csak a Vigasztaló tud kisarjasztani.

Fr. Mauro-Giuseppe Lepori OCist